

מעדותו של וילי גרוג על שיעורי הציור של פרידל ברנדייס

בטרזינשטאט

פרידל ברנדייס, שבאמת הייתה הרוח החיה, שהייתה מקצוענית רצינית, שלמדה אני חושב בבאוהאוס, וגם אישיות נחמדה, אשה קטנה, חביבה... היא ארגנה את הציור הזה בכל מה שנקרא "מעון", בכל מעון ומעון, בכל חדר וחדר היא ארגנה שיעורים. השיעורים האלה היו ידועים לגמרי. מותר היה לצייר, מותר היה לשחק, מותר היה לשיר, ככה שלא - אותם אמצעי הזהירות שהיו ביתר השיעורים, בשיעורי הציור בכלל לא נהגו. איך זה נעשה? היא הביאה את הנייר, בדרך כלל אפשר לראות שזה נייר שכבר שימש איזה שהן מטרות, ואת העפרונות, ואו שהיא נתנה נושא, או שהיא נתנה לבנות משהו, או שנתנה להן לצייר מה שעלה בדעתם. אחר כך היא גם ניהלה חוגים עם המבוגרים יותר, והחוגים האלה עם המבוגרים בולט מאוד הסגנון שלה וצורת ההגשה שלה. אצל הילדים - הנחמד היה שבאמת נתנה להם יד חופשית. כתוב בביוגרפיה הזאת שגם התעסקה גם בריפוי בעיסוק, דבר שלא זכור לי, אבל יכול להיות שזה נכון. שבפסיכולוגיה ובאנליזה של הציורים. אני לא יודע מזה, אבל יכול להיות שזה נכון.

מקור: ארכיון יד ושם 7031 – O.3.